

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
3.Bhar.139/2014/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság **Budapesten, 2014. október hó 15. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t :

A zaklatás vétsége miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2014. február hó 27. napján kelt 24.Bf.III.9230/2013/4. számú végzését **helybenhagyja.**

A harmadfokú eljárásban felmerült 5.520 (ötezer-ötszázhusz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2013.április hó 29. napján kihirdetett 2.B.III.2057/2011/51. számú ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki zaklatás vétségében (1978. évi IV. törvény 176/A § (1) bekezdése) és ezért két évre próbára bocsátotta. A próbára bocsátás tartamára pártfogó felügyeletét rendelte el azzal, hogy a sértettől (annak lakásától, munkahelyétől, oktási intézményétől) tartsa magát távol és tartózkodjon az elektronikus úton illetve telefonon való háborgatásától is. Bűnügyi költség viselésére is kötelezte a vádlottat.

A vádlott és a védő által bejelentett fellebbezéseket elbírálva a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2014. február hó 27. napján tartott tanácsülésen hozott 24.Bf. III. 9230/2013/4. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az eljárást - hatályos magánindítvány hiányában - megszüntette azzal, hogy a felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdésében írt jogkörében eljárva, felülbírálva az elsőfokú ítéletet megállapította, hogy a sérelmére elkövetett zaklatás vétsége miatt a sértett 2010. október 26. napján fordult a rendőrséghez, amikor a vádlott megbüntetését kérte. Mivel a zaklatás a Btk. 183.§ (1) bekezdése

értelmében magánindítványhoz kötött bűncselekmény, vizsgálta, hogy a sérelmezett zaklató cselekmények a magánindítvány előterjesztése előtti 30 napos időintervallumban történtek-e.

Ennek kapcsán azt állapította meg, hogy sem a vádirat, sem az elsőfokú bíróság nem tartalmazza azokat az adatokat, amelyekből a magánindítvány joghatályossága megállapítható lenne. A rendelkezésre álló adatokból kitűnően a vádlott és a sértett 2010. nyarán legalább két hónapig nem tartottak egymással semmilyen kapcsolatot, emiatt a sértett által kifogásolt zaklatás mindenképpen kívül esik a magánindítvány előterjesztésére biztosított harminc napos határidőn.

A másodfokú bíróság végzésében azt rögzítette, hogy a vád tárgyává tett magatartásokat a vádlott 2010. évben, körülbelül július hónapig bezárólag követte el. Az ezt követő sms-ek és telefonhívások még csak utalás szintjén sem szerepelnek a vádban, annak ellenére, hogy a telefonhívások tekintetében a sértett magánindítványa hatályos.

A Tanú1-nek 2010. október 29. napján küldött e-mail sem önmagában, sem az eseménysorba illesztve nem bűncselekmény, így a magánindítványt az sem teszi hatályossá, hogy a sértett az eljárás bírói szakában indítványát a feljelentés megtételét követő időszakra is kiterjesztette.

Ezért a magánindítvány elkésztése miatt az elsőfokú ítéletet - a Be.373.§ (1) bek. l/b pontja alapján, a Btk. 22.§ h/ pontjára utalással - hatályon kívül helyezte és a vádlottal szemben az 1978. évi IV. törvény 176/A § (1) bekezdésébe ütköző zaklatás vétsége miatt indult eljárást megszüntette.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be hatályos másodfellebbezést a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése és a másodfokú bíróság új eljárásra kötelezése iránt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.358/2014/1. számú átiratában és képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen a fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint a másodfokú határozat a Be. 351.§ (2) bek. a/ és d/ pontjai szerint megalapozatlan, mert a tényállás felderítetlen és a másodfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Vitatta, hogy a magánindítvány elkészült volna. A személy1 nevében írt fenyegetés kapcsán azt emelte ki, hogy a sértettnek nem kellett tudomással bírnia a professzor halálának idejéről, ugyanakkor vádlottnak kellő alappal kellett számolnia azzal, hogy a tanú1-nek küldött üzenetét Tanú1 a vele baráti kapcsolatban álló sértett tudomására hozza.

Mivel a megalapozatlanság a harmadfokú eljárásban nem küszöbölhető ki, az első- és másodfokú bíróság határozatának hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta a Be. 399.§ (5) bekezdése alapján.

A vádlott védője perbeszédében a másodfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint a magánindítvány elkésztése tekintetében helyes a másodfokú bíróság álláspontja, a Tanú1-nek írt üzenetben pedig semmiképpen nincs arra utalás, hogy azt harmadik személy részére továbbíthatná, - ellenkezőleg, olyan

magánjellegű információt tartalmaz, amelyet a vádlott nem kívánt nyilvánosságra hozni.

A vádlott beadványában észrevételezte, hogy a vád tárgyává tett cselekmény nem bűncselekmény, illetve azt el sem követte, ezért az eljárás megszüntetése helyett felmentésének lett volna helye.

Írásbeli észrevételében hangsúlyozta, hogy a magánindítvány előterjesztését megelőző harminc napban a sértettet nem érte háborgatás, az önéletrajzának elküldésével kapcsolatos feltételezése pedig minden alapot nélkülöz. Ugyanakkor a buktatással fenyegetés tekintetében a másodfokú bíróság túlterjeszkedett a vádon. A fentiek miatt azonban az eljárás elhúzódása miatt fellebbezésni nem kívánt.

A harmadfokú nyilvános ülésen felszólalásában elmondta, hogy a sértettel már nincs konfliktusa.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság - a Be. 386.§ (1) bekezdés c/ pontja alapján - helytállóan biztosított fellebbezési jogot végzésével szemben, miután az elsőfokú határozat bűnösségét megállapító rendelkezésével szemben, azt hatályon kívül helyezve eljárást megszüntető határozatot hozott.

A bejelentett másodfellebbezés nem alapos.

A Be. 387. § (1) és (2) bekezdései alapján a harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú határozat minden rendelkezését és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást - függetlenül attól, hogy ki fellebbezett - felülbírálja abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az első-, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint a másodfokú ítélet megalapozott-e.

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a másodfokú bíróság helyesen helyezte hatályon kívül az elsőfokú bíróság bűnösséget megállapító ítéletét és szüntette meg a vádlott ellen indított büntetőeljárást, tévedett azonban, amikor ennek indokaként a magánindítvány elkésztéséből adódó büntethetőséget kizáró okra hivatkozott.

Az első- és másodfokú bíróság sem vizsgálta kellő körültekintéssel, hogy a vád törvényes-e, - annak ellenére, hogy a Be. 6. § (1) bekezdése alapján a bíróságnak kizárólag az eljárási törvényben megállapított feltételek esetén kötelessége az eljárás lefolytatása.

A bíróság az ítélezés során a Be. 2. § (1) bekezdés szerint törvényes vád alapján jár el. A vád törvényessége, illetve a törvényes kellékekkel rendelkező vád a bírósági eljárás lefolytatásának feltétele, hiánya pedig ennek akadálya.

A törvényes vád fogalmát és a vád tárgyát a Be. 2. §-a (2)-(4) bekezdéseinek rendelkezései határozzák meg. A vád törvényességének alaki feltétele, hogy vádlói legitimációval rendelkező személy emelje, s ennek a vizsgálata értelemszerűen megelőzi a törvényes vád tartalmi kellékeinek a vizsgálatát.

A 2. § (2) bekezdése meghatározza a törvényes váddal szemben támasztott minimális tartalmi követelményeket, eszerint a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi.

A vád tárgyává tett cselekmény körülírása akkor pontos, ha a vádló indítványában ismertetett történeti tényállás hiánytalanul tartalmazza a bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek megfelelő konkrét tényeket: az elkövetési magatartást, a cselekmény megvalósításának helyét és idejét stb. Ha ezek nem teljesülnek, bírósági eljárás nem indulhat, illetve nem folytatható. A vád tárgyának pontos meghatározása a bírósági eljárásban alapvető jelentőségű: meghatározza a bizonyítás irányát és terjedelmét, a vádlott védekezésének és a bírósági döntésnek a kereteit.

Különbséget kell tenni a vád törvényességének hiánya és a vádirat Be. 267. § (1) bekezdés k) pontja szerinti kellékhányosság között, mivel a törvény megsértésükhöz eltérő jogkövetkezményeket fűz. Ha a vád - a Be. 2. §-ának (2) bekezdése értelmében - nem törvényes, akkor a bíróságnak nincs lehetősége a hiányosságok (felhívásra, vagy hivatalból történő) pótlására, hanem az eljárást meg kell szüntetnie. (Be. 267. § (1) bek. j) pont, illetve 332. § (1) bek. d) pont)

A vád Be. 2. §-ának (2) bekezdése szerinti hiányossága, mint a büntetőeljárás akadálya ugyan kifejezetten nem szerepel a Be. 6. §-ában felsoroltak között, azonban jogi természetük nyilvánvalóan azokkal egyezők.

A törvényes vád eljárásjogi következményeivel kapcsolatban az 1/1007. BK vélemény II/1. pontja értelmében a bíróság a tárgyalás előkészítése során vizsgálja, hogy a vád törvényes-e, s ha a vád nem törvényes, a Be. 267. § (1) bek. j) pont alapján az eljárást megszünteti. Az eljárás tárgyalási szakaszában törvényes vád hiányában már csak a tárgyaláson határozhat. (Be. 332. § (1) bek. d) pont)

Ha a vádban a cselekmény nem pontosan körülírt, emiatt anyagi jogi következtetés levonására alkalmatlan, a büntetőeljárást nem büntethetőségi akadály miatt, hanem törvényes vád hiánya okából kell megszüntetni. A bíróság csak olyan vád alapján vizsgálhatja érdemben a büntetőjogi felelősséget, amely megfelel az eljárásjog által támasztott követelményeknek.

A harmadfokú bíróság szerint a vádirati tényállás nem tartalmazza hiánytalanul a zaklatás törvényi tényállási elemeit.

Nem rögzíti a vádlott cselekményének részletes és pontos leírását, így a sértett háborgatásának konkrét megvalósulását és elkövetési idejét, hogy mely portálokon, milyen cégeknek, mikor küldött a terhelt a sértett tudta nélkül önéletrajzot, mikor fenyegetőzött a megbuktatásával, miből következne, hogy a barátjának továbbított elektronikus levelet a sértettel történő közlésre szánta, stb.

Emiatt nem tekinthető pontosan körülírtak és nem felel meg a Be. 2.§ (2) bekezdésében a törvényes váddal szemben támasztott követelménynek.

A fentiek miatt az elsőfokú bíróság törvényes vád hiányában járt el, ezért a másodfokú bíróságnak - az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett - a vádlott ellen indított büntetőeljárást emiatt, a Be.373.§ (1) bek. I/c pontja alapján kellett volna megszüntetnie, mert ehhez képest lehetne állást foglalni abban, hogy a magánindítvány határidőben került-e előterjesztésre..

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a bejelentett másodfellebbezés kapcsán a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság végzését a Be. 397. §-a szerint - eltérő jogi indokolás mellett - helybenhagyta.

A harmadfokú eljárásban kirendelt védői közreműködés folytán felmerült bűnügyi költséget - a Be. 385.§-ára figyelemmel, a Be. 381.§ (1) bekezdése és a Be. 339.§ (1) bekezdése alapján - az állam viseli.

Budapest, 2014. október hó 15. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k. a
tanács elnöke. Sebe
Mária s.k. előadó bíró.
Sárecz Szabina Martina
s.k. bíró**

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2014. február hó 27. napján kelt 24.Bf.III.9230/2013/4. számú végzése a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 3.Bhar.139/2014/13. számú végzésével 2014. október hó 15. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2014. október hó 15. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

A kiadmány hiteléül:

*Németh Annamária
tisztségviselő*